

Panis Evangelici Fragmenta Quadragesimalia Tripartita

Ex sanctissimo Dei Verbo copiosè & sedulo collecta, Sanctorum Patrum, variorumque Auctorum sententiis & conceptibus mirificè aucta; Et Omnibus Quidem Anni Dominicis; præcipuè tamen singulis Quadragesimæ Dominicis & Feriis per binas ad minus, sæpius denas aut septenas Conciones fideli Populo ...

Lingendes, Claude de
Coloniae Agrippinae, 1689

XCIV. III. In hunc diem, & continuatio præcedentis Concionis: docet quô modô facienda sit Electio.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56368](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56368)

noxia, & pernicioſa. Hæc eſt ſumma Chriſtiana prudentia, hæc eſt ſumma ſapientia: ſed filij huius ſæculi. ut dicitur Luca 16. prudentiores filiis lu-*is* in generatione ſua ſunt. Hoc demum eſt habere ſerpentis prudentiam, caput ſervare innoxium, cætera obicere. Hoc ego ſi vobis perſuadeo beatus ſum, ac præcipuam operis mei partem fecero. Itaque omnes ſerio cogitent, quid faciam, quomodo mihi vivendum: vnusquisque id diſquirat ſecundum ſuam ſortem, ac ſtatim

Quia vnusquisque ad beatitudinem natus eſt: quæ eò tantum modò acquiri poteſt: & ut loquitur S. Auguſtinus lib. 1. Soliloq. cap. 1. Hoc amat omne quod poteſt amare, ſive ſciens ſive neſciens: ſi neſcis, in vanum tendis, ſi noſtri recta tende, & ſic tende, ut poſſis aliquando pervenire, quod nobis largiatur qui eſt benedictus Deus in ſæcula.

Amen.

* *
*

FERIA SEXTA.

DOMINICÆ PASSIONIS.
CONCIO TERTIA.

Quomodò ſit facienda Electio.

Collegerunt Pontifices, & Pharifei concilium. Ioan. 11.

EAdem ad noſtrum propoſitum eſt diſtinctio inter eos quos Chriſtus ap- pellat filios huius ſæculi, & eos quos vocat filios lucis, quæ olim erat in Agypto inter filios Iſraël & Agyptios ratio- ne lucis & tenebrarum: Eos ſiquidem divi- dicus, vel neglectus deliberationis, & ele- ctionis. Nam qui in ſuis rebus utuntur con- ſultatione, illi ambulant in luce; (qui autem, ait Chriſtus, ambulaverit in die, non offendit) Qui vero ſine conſultatione ſe regunt, omnia ag- grediuntur, & caſu, & temeritate, itaque ſine

luce; ut enim ait Chriſtus, *qui ambulat in tene- bris neſcit quò vadat*: unde confirmatur quod in præcedenti diſcurſu oſtendimus, neceſſariam eſſe deliberationem. Sed quia unum ſupereſt, ſcilicet ut eius præxim, & uſum oſtendamus, id hodierna die aggredimur, ſi tamen prius Virginis opem imploraverimus. AVE MA- RIA.

TRIA in primis non malè habent, vex- antque in præſenti vitâ, & eam plerif- que incommodis cumulant. Vnum eſt, Incer-

titudo & ignoratio voluntatis Dei. Quæ enim anxietas premit animam, quæ nequit certam hanc habere notitiam, quæ solâ secundum Ecclesiastem cap. 9. cordi lætitiâ parit, cum scitur, *Quia Deo placent opera tua?* Alterum est, Inconstantia, quæ mille nobis infert incommoda. Sed postremum hoc est, quod eventus tantû infelices nobis accersit; scilicet esse nos ac vivere in eo statu ubi non vult Deus; quod efficit ut reddamus vel impossibilem inutilemque, vel difficillimam ac subversam funditus, prædestinationem nostram & eius executionem. Quæ quidem omnia damnorum genera desinunt, bono usu consultationis, quæ bonâ, prudenterque habitâ electione terminatur: quam ob causam sentio mei esse officij, pettequi sermonem quem inchoavi de bonâ electione. Super quâ re revocate vobis in memoriam quod de necessitate electionis diximus, tanquam omnino necessariâ, ut certò tutòque perveniat ad finem.

Cum igitur tanti ponderis, atque momenti sit apta electio, nihil planè omittendum est eorum quæ ad ipsam rectè faciendam pertinere videbuntur, inter quæ ista sunt præcipua,

1. Dispositio eligentis: 2. Tempus faciendæ electionis: 3. Fundamentum electionis: 4. Modus, methodus, atque ordo electionis: de quibus singulis aliquid nobis dicendû est.

A primò incipiamus, hoc est ab eius qui eligit dispositione: Quem 1. dico liberum esse debere ab impedimentis bonæ electionis: hoc est, 1. a peccatis. 2. ab inordinatis affectibus.

Etenim peccata gratiam Dei arcere divinumque lumen: purganda igitur illa sunt accuratâ Confessione: Ideòque Sanctus Ignatius nò tractat de electione, nisi post primam suorum Exercitiorum hebdomadam, quam totam insumit in purgatione animi à peccatis. Exemplum insigne habemus in Saule, qui cum sua inobedientiæ poenas non luisset, cum

sapius oraculum super imminente bello à Deo petivisset nec responsum acciperet, inops consiliâ ad magicas artes confugit, certamen iniit, ac perit in bello, proprio ense confusus. Idem contigit Davidi cum fugeret à facie Absalom, unde sic lamentatur in Psalm. 21. *Longè à salute mea verba delictorum meorum.* 2. verò inordinati affectus animum ad se trahunt, atque indifferentiam planè necessariam impediunt. Vt enim rectè dixit Aristoteles 3. Ethic. cap. 2. Electio non est, cupiditas aut ira. Ratio est; Quia in brutis, pueris, & in actionibus repentinis non est consultatio: uti igitur in pendendis ponderibus æquantur lance, ne si lingulæ esset aliqua inclinatio, iudicium iniquum feratur, ita qui deliberat, nisi seipsum decipere velit, omnem affectum seponere debet: neque enim quid ipse velit, illud inquit, sed quid velle debeat, aut quid velit Deus, ad quod cognoscendum, nihil interest quid ipse cupiat: ad omnia igitur indifferens esse debet; ad hoc unum tantum inclinatus, & propensus, ut sanctum Dei beneplacitum sequatur, quodcumque tandem illud esse cognoverit: Exuere ergo se debet omni affectu circa particularia, illumque tantum inditere quæ Deus suggererit: præsertim si ea quæ cadunt in deliberationem honorabilia sint, vel difficilia & ardua, ut nempe, si ita Deo videatur, vel illis splendidis careamus, vel ista difficilia amplectamur. Ratio universalis est, quoniam voluntas esse non debet Deum antecedendi, sed sequendi: neque enim Deum attrahere debemus ad nostram voluntatem, sed nostram ad Divinam accommodare.

Ad hæc, omnis passio habet rationem mediâ, & consequenter immutat obiectum: sicut enim medium densius aliter repræsentat obiectum quàm quod rarius est; & sicut per vitrum rubrum species mutantur, quia medium aliquid efficit: ita in obiectis quæ animum subeunt per phantasmam & per appetitum

tum, passio quæ ad se affectum trahit immu-
rat medium, unde pessima in hominibus ju-
dicia. Possent per singulas passiones exempla
dare. Quid non egit amor in Samsonè, quid
non in Salomone? Ille toties decaptus ab in-
fidâ muliere non vidit, quod videbat: Hic
autem ita sapiens, ut nihil ignoraret, eò deve-
nit insipientiæ, ut jam senex prolaberetur in
idololatriam; Quo non præcipitavit Saulem
invidia contra Davidem? quo Iudæorum
odium in Christum licet tot visis miraculis, &
audita eius doctrinâ?

II. Paratus esse debet ad illud omne ample-
ctendum, quod à voluntate divina esse per-
spexerit, sive ipsi facile, seu difficile videatur,
sive sensibus gratum, sive jucundum: certus,
Deum qui velle dedit, daturum etiam ut per-
ficiat ad maius ipsius bonum, & maiorem
Dei gloriam, hoc enim ab eius bonitate spe-
randum.

III. Colligere se totum debet coram Deo
omissis aliis curis & cogitationibus: nam ut
ait S. Bernard, Epist. 107. ad quendam Tho-
nam, vā mundo à strepitu: Ratio est quia
impedit ne vox Dei audiat: unde subdit: Si
præparas autem interiorem, fuge curam ex-
teriorem, ut expedito, & vacante interno sen-
tu dicas & tu cum Samuèle, *Loquere Domine,*
quia audit servus tuus: Vox hæc non sonat in fo-
ro, sed nec auditur in publico; secretum con-
siliū, secretum quærit auditum. Hic est mo-
dis celebrandi festa. Secretum illud reperies,
vel domi, vel in templo, vel apud Religiosos
vitos; ad unum, aut alterum diem.

IV. In deliberando nihil terrenum, atque
humanum admiscere, sed æternas ac cœlestes
rationes, quoniam omnia manare debent ex
illo principio, quod est desiderium gloriæ
Dei, & exequendi eius voluntatem. Alia
enim sunt mortalitatis principia, alia æterni-
tatis; alia effata mundi, alia Dei; in ea consul-
tatione de qua agimus, nunquam adhibenda

nisi æterna principia: verbi gratia, in retinen-
da filia in sæculo, non à carne, & sanguine
sed à Deo, consilium petendum est. Atque il-
lud magnam animæ fiduciam affert, quod
Deus non sinet eam decipi; quia cum eum in
toto corde, & veritate quærat, nunquam se
Deus ab ea avertet; cuius scilicet tanta est bo-
nitas, & amor in suam creaturam, ut sæpe oc-
currat non quærenti, secundum illud Pro-
phetæ Isaïæ 65. *Invenere qui non quæsi-
erunt me:* multò magis sinat se inveniri à quæ-
rentibus.

Sequitur ut de tempore quo fieri debeat
Electio dicamus, quod triplex S. Ignatius
assignat.

I. est quando Divina virtus sic impellit, ut
omnis dubitatio, immò etiam dubitandi fa-
cultas, animæ sublata sit, quominus ejusmodi
impulsionem sequatur: tunc enim rapitur
sine ulla contradictione propter evidentiam,
& vim, atque impetum vocationis. Talis fuit
S. Pauli, & S. Matthæi vocatio. Atque hic
modus extraordinarius est.

II. Tempus est quoties nobis clarum fit,
atque compertum divinum beneplacitum,
docente id aliquo consolationum, & moti-
onum divinarum experimento: cum nimirū
affluentibus donis spiritualibus, occurrit sem-
per nobis ea cogitatio, nō verò alia; vel etiam
dum inter eam cogitationē, Deus nobis eos
sensus largitur. Cæterum hi duo modi non
semper nobis à Deo dantur, nec sunt univer-
sales: neque enim ita Deus homines compelli-
t ad statum minus perfectum, ut matrimo-
nium, sed ad continentiam, aut ad offi-
cia abjecta, & difficilia, & quæ sensui re-
pugnant.

III. Igitur tempus est, cum per animi tran-
quillitatem aliquis considerato sine ad quem
conditus est, eligit certum vitæ statum, per
medium commodius, atque securius ad
suum finem tendat. Ea autem animi tran-
quillitas

quillitas adesse tunc noscitur, quotiescunque anima, nullis agitata spiritibus, vires naturales suas liberè exercet, quod requiritur ut acrius, & lucidiùs intrueri possit.

Tertia pars attinet ad fundamentum electionis, estque maximi momenti, quoniã est ipsius regula. Est autem accurata sui finis cognitio: hinc enim facilis est mediolorum æstimatio, & electio. Vti igitur heri à nobis dictum est, finis humanæ creaturæ, est Dei obsequium, atque gloria, salusque propria: Eius verò qui ad perfectiorem statum vocatur, major Dei gloria, majusque obsequium, item salus propria in gradu eminentiori, & maximum proximi bonum. Atque huc tendere debet omnis electio per media convenientissima; quã de re diximus superiori Concione.

Ultimo loco explicari à nobis debet modus, atque ordo ipsius electionis, in quã hæc observanda sunt,

I. erit factã Dei adoratione proferre in medium rem deliberandam, adducto ante oculos creationis meæ fine, in hoc consistente, ut cum Dei gloriã saluus fiam: in neutram verò partem amplectendæ, vel repudiandæ rei controversæ declinabo: quin potiùs velut in medio quodam interstitio, & æquilibrio subsistam; parato interim animo ut in eam illicò partem totus ferat, quam nõvero Divinæ gloriæ & saluti meæ fore aptiorem.

II. Erit obsecrare Dei clementiam ut dignetur mentem instruere, & impellere voluntatem, quocumque mihi potiùs tendendum sit, dicendo cum Ezechiã Rege 2. Paralip. 20. *Cum enim ignoremus quid agere debeamus, hoc solum habemus residui, ut oculos nostros dirigamus ad se*, ita enim plerumque evenit, ait S. Gregorius, ut in precatione Deus voluntatem suam manifestet: ut in electione S. Matthiæ, cum ab Apostolis rogaretur ut ostenderet quem elegisset.

III. Instituenda est consultatio seu delibe-

ratio: Nam electio est finis consultationis: Vnde Aristoteles electionem appellat *ἐκλογή* *προβιβλεμένον*, actionẽ spontaneam, quam præcessit consultatio: Et lib. 6 Ethic. cap. 2. Eum vocat, vel appetitum intellectum, radicaliter scilicet, quia intellectus est radix electionis, ob præcedentem ratiocinationem; vel appetitum intellectivum, idque formaliter. Sic itaque instituitur Consultatio.

I. In unam tantummodò partem, verbè gratiã affirmantem, considerandam tota mens incumbit: considerando in primis, quæ tandem & quot commoda, vel adminicula ex tali statu, vel negotio, ad finem meum prosequendum accedent: Deinde quot rursum ex eòdem incommoda, & pericula impendent: quæ singula ordine sic describam, ut notas numerorum apponam. Idque ita faciam, ut si rem unam illam cogitare unquam deberem: idque unò die sic faciam, ut eò die nihil aliud cogitem; ut nimirum mens aliò non se divertat.

Hoc peracto sequenti die, in alterius partis, scilicet negantis, consideratione, eandem adhibebo diligentiam, quasi ea tantum pars mihi amplectenda foret, & quid ex eã vel commodi, vel incommodi, vel adminiculi, vel periculi oriatur, inquiram; ac singula eam ordine adnotabo. Ea autem sunt, ut dispiciam, quid me potiùs ad peccatum alliciat; quid malis meis affectionibus, aut passionibus magis faveat; quid mihi salutem difficiliorem efficiat; quos in me effectus ista pariant; quæ pericula mihi objiciant; quid inde gloriæ Deo accedat; quid proximis meis boni. Quod autem dixi de ejusdem rei aut affirmatione, aut negatione; fieri debet de multis rebus inter se compositis, ut si comparem inter se Matrimonium, & Virginitatem, aut Continentiam: Manere in sæculo, aut in Religione vivere, & similia.

Tertio die omnia notata recensenda sunt,

ac sigillatim examinanda; sintne spectantia salutem, & finem meum, necne; & secundum rationes æternas. Nam si quæ sint quæ non hoc spectent, delenda erunt; ut minus apta, & sufficientia ad id ad quod assumpta sunt. Quod ubi factum erit sincere oportebit hinc inde notata opponere inter se & comparare; num commoda sint plura aut pauciora, aut magis considerabilia, aut minus quam incommoda; & quæ sint majoris momenti; ita ut ea demum eligantur, quæ & numero, & pondere commodorum præponderabunt: atque ita juxta ipsius rationis dictamen seposito carnis affectu electionem concludere.

Ex tali enim progressu iste existit & nascitur syllogismus quod intellectus planè convincitur, & quo electio quæ fit, infertur certissime. Ex omnibus medijs, illa mihi eligenda sunt, quæ me, & magis commodius ad finem meum deducunt; sed hæc in particulari, illud melius præstat: igitur hæc media mihi magis eligenda sunt. Major patet ex ipsis terminis, id est, quid sit finis, quid medium, & quid magis eligendum. Minor patet ex meâ consultatione, quæ tota infumitur in illa computatione, commodorum & incommodorum, in eorum supputatione, & ponderatione. Et propterea sequitur certa & indubitata conclusio, nempe horum mediorum præ alijs electio: quò procedendi modò, nullus clarior & solidior fingi potest.

Cæterum ne aliquid ad bonam electionem omisisse videar, his quatuor adminiculis uti poterimus, non quod inde certiores simus, sed quia voluntatem magis inclinant, & oppositis sese opponunt, præterquam quod operantem magis determinant.

I. est, ut spectatis rationibus generalibus ad particulares descendamus, ut videat unusquisque inclinationes suas, institutionem, & aptitudinem. Audi S. Ambros. lib. 1. officiorum cap. 44. Unusquisque igitur suum inge-

nium noverit, & ad id se applicet, quod sibi aptum elegerit: Itaque quid sequatur, prius consideret: Non solum noverit bona sua, sed etiam vitia cognoscat, æqualemque se judicem sui præbeat, ut bonis intendat, vitia declinet. &c. Quò etenim (inquit postea) unumquemque suam ducit ingenium, aut quod officium decet, id maiore implet gratia. Hinc quod reprehendit, i. eorum consuetudinem, qui vitam eligunt ex parentum moribus, cum tamen filii sæpe parentibus sint dissimiles: Amat enim (inquit) unusquisque sequi vitam parentum: denique plerique ad militiam feruntur, quorum militaverunt parentes: alii ad actiones diversas: z, reprehendit quod multi non sequantur nisi officia speciosa, & ut loquitur plausibilia, cum id tantum spectandum sit quod ad salutem spectet.

II. Est considerare si quis mihi vir antea ignotus, cui tamè nihil non perfectionis inesse cupiam, occurreret dubitus super ejusmodi electione, quidnam ego illi faciendum, & eligendum ad maiorem Dei gloriam, & maiorem animæ illius perfectionem, essem illi consilii daturus, quo animadverso, id mihi agendum ducam, quod alteri suaderem. Eodem pertinet, quod habet Lessius in disputatione de statu vitæ deligendo, quæstione 6. num. 79. ut scilicet nobiscum perpendamus (inquit) Quid consilii nobis daturus esset Christus Dominus, si hic in terris nobiscum versaretur, & nos ab eo in hæc deliberatione consilium peteremus, & quod nobis consultum iri à Domino non dubitamus, id absque hæsitacione amplectamur. Ipse enim cum sit Sapia, falli non potest, & cum sit Bonus, non potest fallere. Item Quid consilii, Sancti Apostoli Petrus & Paulus, & dilectus Christo Ioannes; Quid Sancti Doctores Hieronymus, Ambrosius, Augustinus, & Gregorius, denique quid tota curia cœlestis,

tot beatorum Angelorum, & animarum myriadibus constans qui omnes falli nō possunt, & quorum saluberrimum est consilium, cui proinde si subscripsero securus esse possum: Et certē quid illi mihi suaturi sint possum colligere, vel ex eorum vitā, vel ijs quæ in Sacris Scripturis continentur, vel in eorum libris.

III. Est, mecum in super reputare, si mors ingrueret, quem me mallet observasse modum in præsentī deliberatione. Itaque juxta illum faciendam esse mihi electionem facile intelligam. Etenim quia rerum temporalium amor nos decipit, opportunum est se se illo spoliare, ac se in eo statu constituere, quo erimus proximi mortis: Si quidem nihil est dubij, quin eligendum sit id vitæ genus, in quo vellemus nos à mortis intercipi. Et forsan dies hic electionis, ultimus vitæ tuæ futurus est. Oculos conijce in monita sensaque eorum qui in extrema animæ lucta versantur; plerosque reperies illigatos matrimonio, qui vixisse in Religioso statu optet: multos principes qui se arbitrarentur felices fuisse, si abjectæ fuissent conditionis. Philippus III. Rex Hispaniarum moriens agrè ferebat dolebatque se non fuisse opilionem, & pro Sceptro pedum non gestasse. Contra verò Religiosi complures, multi Continentes, & alij qui in humili statu vitam duxere, æquo animo quietoque moriuntur. S. Gregorius Magnus ea consideratione quendam spectatissimæ nobilitatis, studentem ac militaris status munita & dignitates luculenter provehi, ab istiusmodi consilio deduxit, perpulitque ad quietioris vitæ amorem. En quibus ad eum utitur verbis, lib. Epistolarum suarum sexto, Epist. 190. Cur magnificè fili non consideras, quia mundus in fine est? Omnia urgentur quotidie; ad reddendas rationes æterno, & tremendo Iudici ducimur. Quid ergo aliud nisi de adventu illius cogitare debemus? Vita enim nostra naviganti est similis: is namque

qui navigat, stat, sedet, jacet, vadit, quia impulsa navis ducitur. Ita ergo & nos sumus, qui sive vigilantes, sive dormientes, sive tacentes, sive loquentes, sive ambulantes, sive volentes, sive nolentes, per momenta temporum quotidie ad finem tendimus. Cum igitur finis nostri dies advenerit, ubi nobis erit omne, quod modò cum tanta cura quaeritur, & cum sollicitudine congregatur? Non ergo honor, non divitiæ quaerendæ sunt, quæ dimittuntur. Sed si bona quaerimus, illa diligamus, quæ sine fine habebimus. Si autem mala pertimescimus, illa timeamus, quæ à reprobis sine fine tolerantur. Hæc ille: quibus addere potes: etenim quæ hominum vercordia, ut ei rei nunc se addicant, cuius totam æternitatem præniteat.

IV. Est prospicere non minùs, quando pro tribunali sistar judicandus quo concilio me in hac re usum esse vellem; quo agnito, ego nunc utar, ut eo tempore magis sim securus. Quibus omnibus propter salutem meam, & animi quietem diligenter servatis, factam meam Electionem Deo offeram perficiendam, & comprobendam. Ea verò semel facta, nullòque omisso eorum quæ ad bonam Electionem conducunt, perspectaque in illa Dei voluntate, nihil deinceps circa eandem mutandum est, cum certum esse debeat, quidquid deinceps succedente tempore, melius in speciem videbitur, Demoniis artificium esse, ne sit in proposito constantia. Quoniam enim lux Divina tunc maxime affulget, cum ad aliquod opus, nos omni conatu, sola Dei gratia fulti disponimus; illud est unicum benè eligendi tempus: reliquum verò quod electionem consequitur, tempus non deliberandi, sed exequendi. Adde tamen, nisi deinceps manifestè nobis constaret perfectam aliquid à nobis in nostra electione commissum: Tunc enim coràm Deo, iteranda esset electio modo quo diximus esse faciendam.

Non tamen prima reiicienda, nisi clarissime contrarium apparet.

Sed proh, Deus immortalis! quam hæc omnia longè à nostris non dicam moribus, & consuetudine, sed etiam sermonibus, & cognitione absunt! Omnia vel ira, vel cupiditate, vel temeritate reguntur.

Hinc 1. Ut heri insinuavimus, & hic magis est ponderandum, omnia cedunt in contrarium, & existunt infelicia matrimonia, negotia miserè suscepta, exitus plerumque tragici ac miserandi.

Hinc 2. Nullus ferè hujus vitæ se addicit ad quam idoneus est: nemo ferè in eo statu vivit, in quo eum vivere Deus voluisset.

Hinc 3. Omnia vitæ officia præpostero ordine invertuntur, nec Deus rebus ullis benedictionem largitur.

Quid dicam omnes ferè humanas res, & consilia regi mundanis consilijs, & dirigi sæcularibus regulis, hoc est, perniciosis, & damnationem invehentibus? Quis enim iam rationes Evangelicas, & Christiana principia sequatur? Quasi verò prudentia carnalis superet divinæ ipsius Sapientiæ prudentiam. Sed nimirum carnalis prudentia, præterquam quod inimica est Deo, hanc tantum vitam spectat, & sequitur: & tamen ut dicebamus nuper, idque tam multis exemplis ostendebamus comprobatum; etiam utrum-

que amittit & temporale, & æternum. Neque enim unquam ulla calliditate intercedens Dei sapientia falli potest. Huius, Auditores, huius axiomata vobis propono; simulque vos obtestor ut vobis data à Deo ratione uramini, offerentes Deo rationabile obsequium; nihil unquam facientes sola propensione, vel libidine; nihil imitatione sola, nihil cupiditate, vel spe sed omnia præmissa coram Deo consultatione, & habita ratione finis vestri. Id unum semper inquirentes: *Quid faciendo vitam æternam possidebo?* Hoc enim unum nobis propositum esse debet; cætera omnia vana sunt, inutilia, caduca, mortalia: *Quid enim prodest homini si mundum universum lucretur, anima vero sua detrimentum patiatur?* &c. *Filius enim hominis venturus est in gloria Patris sui, cum Angelis suis, & tunc reddet unicuique secundum opera eius.* Matth. 16. *Quid autem sit redditurus docet Apostolus in Epistola ad Rom. cap. 2. Is quidem qui secundum patientiam boni operis, gloriam, & honorem, & incorruptionem quarunt, vitam æternam; is autem qui sunt, ex contentione, & qui non acquiescunt veritati, credunt autem iniquitati, ira, & indignatio, quod à nobis avertat.*

Christus Iesus. Amen.

* * *